R5685

“The New Creature’s Conquest of his Flesh”

புது சிருஷ்டி தனது மாம்சத்தை ஜெயங் கொள்ளுதல்

“பழைய மனுஷனையும் அவன் செய்கைகளையும் களைந்து போட்டு, தன்னை சிருஷ்டித்தவருடைய சாயலுக் கொப்பாய் பூரண அறிவடையும்படி புதிதாக்கப்பட்ட புதிய மனுஷனைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே.”
கொலோசெயர் 3:9,10

புது சிருஷ்டியின் வாழ்க்கைக்கு முன்னேற்றம் அவசியமானது. முன்பு மனிதன் மேல் அதிகாரம் செலுத்திய மனித சிந்தைதான் "பழைய மனுஷன்" என்று நமது தலைப்பு வசனத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. வேதாகமத்தின் கருத்தில் கிறிஸ்தவர்களாக ஆகிற அனைவரும், கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டு, அவரை தங்களது இரட்சகராக விசுவாசிக்கிறது மாத்திரமல்ல, தங்களது பழைய சித்தத்தை, பழைய சுபாவத்தை மரணத்திற்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அதி-ருந்து பழைய சுபாவம் தள்ளப்படுகிறது; அதன் பிறகு அந்த தனிப்பட்ட நபரின் வாழ்க்கையை அது கட்டுபடுத்துவதில்லை. ஆனால் பழைய சித்தம் நீக்கப்பட்டு, புதிய சிந்தை வந்த பிறகு, "பழைய மனுஷனின்" சரீரமாகிய மாம்சீக கூடாரம் இன்னும் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. புது சிருஷ்டி, புதிய நோக்கத்துடன், புதிய உத்வேகத்துடன், அழியக் கூடிய சரீரத்தை அதன் ஊழியக்காரனாக பயன்படுத்துகிறது. புதிய சிந்தை தான் இப்போது எஜமானன்.

இந்த புதிய சிந்தை தான் தேவனுடைய சிந்தை, அதாவது தேவனுடைய சித்தத்தை செய்கிற சிந்தை. நமது அர்ப்பணம் என்பது தேவனுடைய சித்தத்தை செய்தவற்கான ஒரு அர்ப்பணம் ஆகும்; வேறு எந்த சித்தத்தையும் அது நமது சுபாவமான சித்தமாகவோ அல்லது வேறு ஒருவருடைய சித்தமாகவோ இருந்தாலும் அதை அழிக்கிற அர்ப்பணம் ஆகும். நாம் ஒரு மானிட ஜீவியாக பெற்றிருக்கிற அல்லது பெற்றிருந்ததாக நம்புகிற அனைத்தையும் அர்ப்பணிப்பதும் இதில் அடங்கியுள்ளது. அதாவது நமது ஒவ்வொரு வல்லமையையும், திறமையையும், பலத்தையும், நேரத்தையும். நமது குறிப்பேடையும். நமது செல்வாக்கையும் ப-பீடத்தில் வைப்பது என்று பொருள்படும். ப-யின் உடன்படிக்கையை செய்தவர்கள் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையோடே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். அவர்கள் மரணம் வரை உண்மையுள்ளவர்களாயிருந்தால், அவர்கள் புதிய சரீரத்தை உயிர்த்தெழுத-ல் பெறுவார்கள்.

அறிவே முன்னேற்றத்தின் அடிப்படை

நமது தலைப்பு வசனத்தில் இதை எப்படி களைந்து போடுவது, எப்படி தரித்துக் கொள்வது என்பது குறித்து அப்போஸ்தலர் விளக்குகிறார். இந்த "புதிய மனுஷன்" ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட இந்த புது சிருஷ்டி, தான் பெறுகிற அறிவின்படி கிரியை செய்து முன்னேற வேண்டியவனாயிருக்கிறான். அர்ப்பணத்திற்கு முன்னதாக சில அறிவைப் பெற்றிருந்தோம் அல்லது இப்படிப்பட்ட முயற்சி செய்ய சிந்தித்திருக்க மாட்டோம். முதலாவது, நமது கர்த்தர் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவான அறிவை பெற அனுமதித்தார். பிறகு நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டு நம்மை ப-க்கு அர்ப்பணித்த போது, நமது இரட்சகரின் புண்ணியம் நமக்கு சாட்டப்பட்டது; நாம் தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, அவரது வல்லமை மற்றும் அவரது ஆவியால் புது சிருஷ்டியாக ஜெனிப்பிக்கப்பட்டோம். முன்னேற்றத்துக்கு தேவையான நிலையை அடைந்தவர்கள் அனைவருக்குமான நல்ல வேலைகள் நடந்து வருகிறது.

அன்பில் நாம் வளர வேண்டும். நாம் எல்லா அறிவையும் பெற்று ஒன்றுமில்லாதவர்களைப் போல இருக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். அறிவு மட்டுமே போதுமானதல்ல. எனினும் அறிவுதான் விசுவாசத்திற்கும் கீழ்ப்படிதலுக்கும் அடிப்படையாக இருக்கிறது. அறிவு இல்லாமல் நாம் எதையும் நிறைவேற்ற இயலாது. ஒருவகையில் அறிவு தேவனுடைய சித்தத்தை காண்பிக்கிறது. இன்னொரு வகையில் விழுந்துபோன மானிட சுபாவத்தில் சுய நலத்தை ஏற்படுத்துகிறது; அன்பும், உதார குணமும் புதிய சுபாவத்திற்கு சொந்தமானது என்று இது காண்பிக்கிறது. அது கர்த்தரின் குணலட்சணத்தைக் காண்பிக்கிறது. இந்த குணலட்சணத்தின் மாதிரியை நாம் பின்பற்ற வேண்டும்."சிருஷ்டிகளின் சாயலுக் கொப்பாய் புதிதாக்கப்பட்ட புதிய மனுஷனை தரித்துக் கொண்ட பிறகு பூரண அறிவடைய வேண்டும்." புது சிருஷ்டியாக நாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

நாம் மறுரூபமாக வேண்டும் என்று பவுல் அப்போஸ்தலர் வேறு ஒரு இடத்தில் கூறுகிறார். ஆரம்பத்தி-ருந்து நாம் ஒரு புது சிந்தையை பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் நமது மனம் மறுரூபமடைய சில காலம் தேவைப்படுகிறது. பழைய சுபாவமாகிய மாம்சத்திற்கிசைவாக நமது மனம் பழக்கப்பட்டிருக்கிறது. தெய்வீக நோக்கில் காரியங்களை சிந்திக்க, நமது மனம் முழுவதும் புதிதாக்கப்பட சில காலத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது. இப்படியாக நாம் முன்னேறினால் மட்டுமே கிறிஸ்துவைப் போன்ற குணலட்சணத்தை நாம் உருவாக்க முடியும்.

சபையையும் உலகத்தையும் புதுப்பிப்பது வெவ்வேறானது

நாம் நமது மனதை புதுப்பிப்பது மட்டும் போதாது, நமது சரீரமும் நமது புதிய மனதுக்கு, நமது புதிய சித்தத்துக்கு கீழாக்கப்பட வேண்டும். நமது சரீரங்கள் விழுந்துபோனதின் மூலம் அபூரணமாகவும் பூமிக்குரியதாகவும் இருப்பதால், அவற்றை முழுவதுமாக புதிய சித்தத்துக்கு பணிய வைக்க இயலாது. எப்போதுமே முரண்பாடு வரும். இந்த சீரழிந்த மாம்சத்தின் உத்வேகம், மற்றும் விருப்பங்களை மந்தமாக்கி, ஒன்றுமில்லாததாக கருத வேண்டும். இப்படியாக நமது தேவன் மற்றும் அவரது பிரியமுள்ள குமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாக அனுதினமும் மறுரூபமாகி நாம் முன்னேற வேண்டும். ஆண்டவருடைய சாயலான இந்த குணலட்சணத்தை அடைந்தவர்களுக்கு ஏற்ற காலத்தில் தெய்வீக சுபாவம் அளிக்கப்படும்.

ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த மனம் மாறுதல் வரும். அது உலகத்திற்கு வராது. வரப்போகிற யுகத்தில் தான் கர்த்தர் உலகத்தோடு தொடர்பு கொள்வார். மனுக்குலமும் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கும். ஆனால் அவர்களது புதுப்பித்தல் சபைக்கு கொடுக்கப்பட்ட புதுப்பித்தலைப் போல் இராது. உலகத்திற்கு

புதிய சிந்தை தேவைப்படுகிறது. மேலும் அவர்களது விழுந்துபோன சுபாவங்கள் அனைத்தையும் ஜெயங் கொள்ள கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் பாவ காரியங்களை மட்டும் அவர்கள் விட்டுவிட வேண்டும். அவர்களது புதுப்பித்தல் பூரண மனிதனின் பழைய நிலைமைக்கு திரும்ப கொடுத்தலுக்கு, இளைப்பாறுதலுக்கு இசைவாக இருக்கும். அவர்கள், சபை பெறுகிறது போல, மனித சுபாவத்திற்கு மாறுபாடான புதிய சிந்தையை பெற மாட்டார்கள். உலகம் அவர்களது மனித சுபாவத்தை விட்டுவிடமாட்டார்கள். அப்பொழுது கொடுக்கப்படுகிற தெய்வீக உதவியால் அவர்களது மனித சுபாவம் பூரணத்திற்கு வர பாவத்தை மட்டுமே விட்டு விட வேண்டும்.

எல்லாரும் தேவ சாயலை அடைய வேண்டும்

முடிவாக, ஒவ்வொரு ஜீவியும் ஏதாவது ஒரு சுபாவத்தில் நித்திய ஜீவனை தேவசாய-ல், தேவசுபாவத்தில் பெறுவதை நாம் பார்க்கிறோம். தகப்பனாகிய ஆதாம் அவனது பூரணத்தில் இந்த ரூபத்தை பெற்றிருந்தான். பரிசுத்த தூதர்கள் இந்த ரூபத்தை பெற்றிருக்கிறார்கள். இயேசுவும் பிதாவின் ரூபத்தை பெற்றிருந்தார். சபையும் இந்த ரூபத்தை பெற வேண்டும். உலகமும் சீக்கிரத்தில் இந்த தேவனுடைய ரூபத்தை பெற வேண்டும். எல்லாரும் அன்பு செலுத்த வேண்டும். நீதிக்கு ஊழியம் செய்ய வேண்டும். தவறுதான் எப்பொழுதும் அருவருப்பானதாக இருக்க வேண்டும். நித்திய ஜீவனை அடைகிறவர்கள் தெய்வீக ஞானத்தையும் நீதியையும் அன்பையும் வல்லமையையும் காண்பார்கள். மேலும் அவர்கள் தங்கள் சிந்தனை, வார்த்தை மற்றும் செயல்களில் அந்த திட்ட அளவுக்கு தங்களை முழுவதுமாக உறுதிசெய்வார்கள். அடுத்த யுகமாகிய கிறிஸ்துவின் ஆளுகையின் ஆயிர வருட யுகத்தின் முடிவில் தேவனுடைய ரூபத்தை அடையாதவர்கள் அனைவரும் பரிகாரம் இல்லாமல் தறிப்புண்டு போவார்கள்.

நமது கர்த்தராகிய இயேசு கூறியதாவது: “ஒன்றான மெய்த்தேவனாகிய உம்மையும் நீர் அனுப்பினவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவையும் அறிவதே நித்திய ஜீவன்.” (யோவான் 17:3) தேவனை அறிவது என்றால், தேவனோடு நெருக்கத்தையும் அவரை போன்ற குணலட்சணத்தையும் உடையவர்களாகவும் எந்த காரியத்தையும் அவர் பார்ப்பது போல பார்க்கக் கூடியவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். தேவனுடைய சிந்தையை பெறுகிறவர்கள் மட்டும் நித்திய ஜீவனை பெறுவார்கள் – தற்கால சபையாக இருந்தாலும் சரி, அடுத்த யுகத்தின் உலகமாக இருந்தாலும் சரி.

சிந்தைக்கும் சரீரத்திற்கும் இடையேயான முரண்பாடு

உண்மையான கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரும் கிறிஸ்துவுக்குள் புதுசிருஷ்டிகள் (2 கொரி 5:17), ஆகையால் அவர்கள் அவர்களது அழிந்து போகிற சரீரத்தி-ருந்து வேறுபடுத்தி பேசப்படுகிறார்கள் என்கிற உண்மையை சபையின் கவனத்திற்கு பரிசுத்த பவுல் கொண்டு வருகிறார். (அதே அதிகாரத்தில் வசனம் 1–4ஐ பார்க்கவும்) உலகத்திற்கு இது பொதுவான உண்மையாக இருக்காது; பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மாத்திரமே இது உண்மையாக இருக்கிறது. கர்த்தர் இந்த புது சிருஷ்டிகளை அவர்களது மாம்சத்தின் அபூரணத்தின்படி நியாயந்தீர்க்க மாட்டார்கள், ஏனெனில் அவைகள் மூடப்பட்டுள்ளன. பாவத்திற்கும், மாம்சீக ஆசைகளுக்கும், முக்கியமாக அவர்களது சொந்த மாம்சத்தில் இருக்கும் ஒரு கலகத்தின் ஆவிக்கும் விரோதமாக அவர்கள் செய்யும் போராட்டத்தின் மூலம் தங்களது அன்பு மற்றும் விசுவாசத்தின் அளவை அவர்கள் நிரூபிப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு தேவனுடைய பிள்ளையும் தனது சொந்த சரீரத்தில் ஒரு விரோதியை பெற்றிருக்கிறான். நாம் விழுந்து போனதினிமித்தம் நமது சரீரங்கள் பாவத்தினால் சுமை ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது. புது சிருஷ்டியின் சித்தம் தேவனுடைய சித்தம். ஆகையால் புது சிருஷ்டி பிறந்த நேரத்தி-ருந்து புது சிருஷ்டிக்கும் பழைய சரீரத்திற்கும் ஒரு முரண்பாடு இருக்கிறது. அப்போஸ்தலர் பவுல் தனது சரீரத்தை அடக்கி, புதுசிருஷ்டியின் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்திருப்பதாக அறிவிக்கிறார். கர்த்தராகிய இயேசுவை பின்பற்றுவதற்கு இதுதான் ஒரே வழி என்றும் கூறுகிறார். 1 கொரிந்தியர் 9:27

மாம்சம் முற்றிலுமாக அடக்கப்பட வேண்டும்

சரீரத்தை கட்டுப்படுத்துகிற இந்த காரியம் ஒரு ஆரம்பத்தை பெற்றிருந்தது. நம் அனைவரது முந்தைய வாழ்க்கையில் நமது சரீரத்தை உனது சித்தம் என்ன? உனது விருப்பம் என்ன? எது உன்னை சந்தோஷப்படுத்தும்? என்று நாம் கேட்டிருந்தோம். ஆகையால் புதிய சித்தத்துக்கு கீழாக சரீரத்தை கொண்டு வருவதும், பிதாவே, “என் சித்தத்தின்படியல்ல, உமது சித்தத்தின் படியே ஆகக்கடவது” என்று கூறுவதும் கொஞ்சம் கடினமான காரியம் தான். ஒரு குதிரை அடக்கப்பட்டு, நமது கட்டுப்பாட்டிற்குக் கீழ் கொண்டு வரப்படுவது போல நமது மாம்சமும் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். அது முழுவதுமாக அடக்கப்பட்டால், அது நமது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும். அவ்வப்போது அது தனது உரிமையை நிலை நிறுத்த முயற்சிக்கும், அப்பொழுது அது மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஏனெனில் அது முற்றிலுமாக அடக்கப்பட்டு, மேற்கொள்ளப்படவில்லை. கிட்டத்தட்ட அதன் சொந்த வழியில் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டால் எப்பொழுதும் தப்பித்துச் செல்லும் ஆபத்தோ அல்லது வேறு ஏதாவது கஷ்டமோ, கடைசியாக பெரும் ஆபத்தோ வரும்.

அப்போஸ்தலர் தனது சரீரத்தை அடக்குவதைப் பற்றி சொல்வதை நாம் மிகவும் சொல்லர்த்தமாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அவரது எண்ணம், நாம் நமது சரீரத்தை முரட்டுத் தனமாக கையாள வேண்டும் என்பதோ, சிலர் நினைப்பது போல மோசமாக நடத்த வேண்டும் என்பதோ, நல்ல ஒரு பாடத்தை கற்பிக்க வேண்டும் என்பதோ அல்ல. சரீரமானது புது சிருஷ்டியின் ஒரு நல்ல ஊழியக்காரனாக ஆவதற்கு கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது தான் இதன் நோக்கமாகும். மரிக்கக் கூடிய நமது சரீரத்தை நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வரும் வரை, கர்த்தரின் ஆவியால்

ஊக்கமளிக்கப்பட இயலாது. புது சிருஷ்டியின் வெற்றி என்பது சரீரத்தின் சீக்கிரமான மரணமாக இருந்தாலும், அது பணிய வைக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் நமது சொந்த சித்தம் நமது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்த பிறகு, தேவனுடைய சித்தமே அதை கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அவரது ஊழியத்தில் நமது சரீரத்தை ஈடுபடுத்துவதே நாம் செய்ய வேண்டிய ஒரே காரியமாகும். நாம் ஏறக்குறைய முழுமையாக புது சிருஷ்டியாக வளர்ச்சியடைந்த பிறகே இது செய்யப்படும். அதே அளவில் போராட்டம் போகும்போது, உண்மையான போராட்டமாக இருந்தால், நமது மாம்சம் பலவீனமடைகிறது. நமது புதிய சிந்தை நாளுக்கு நாள் புதுப்பிக்கப்படுகிறது. நமது சரீரத்தை புதிய சித்தத்துக்கு கீழ் கொண்டு வரவும், அதற்கு ஊழியம் செய்யவும் இன்னும் அதிகபடியாக கற்றுக் கொள்கிறோம். தேவனுடைய சித்தத்தை செய்ய நாம் நாடுகிறோம் என்பதும் மாம்சத்தின் சித்தம் இறந்துவிட்டது, அது சந்தோஷப்படுத்தப்படக் கூடாது என்பதும் எல்லாருக்கும் வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

விசுவாசியின் சோதனை

அப்போஸ்தலர் பவுல் தனது சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கீழ்ப்படுத்துவதற்கான ஒரு காரணத்தைக் கூறுகிறார். மற்றவர்கள் எப்படி செய்ய வேண்டும் என்று போதிக்கிற அவரே தோல்வியுற்று ஆகாதவனாய்ப் போகாதபடிக்கு அப்படிச் செய்தார். இதே போல இது ஒவ்வொரு உண்மையான கிறிஸ்தவனுக்கும் மிகவும் முக்கியமான ஒரு காரியமாக இருக்கிறது. சபையில் போதகராயிருக்கிற ஒவ்வொருவராலும் விசேஷித்தவிதமாக கவனிக்கப்பட வேண்டும். பிதாவானவர் தமது குமாரனுக்கு ஒரு மணவாட்டியை தேர்ந்தெடுக்கும்போது, சுவிசேஷ செய்தியை ஏற்றுக் கொண்டு தம்மிடத்தில் இழுக்கப்படுதலை விரும்புவர்களி–ருந்து தேர்ந்தெடுக்கிறார். அவர்கள் தேவனிடம் ஒரு முழுமையான அர்ப்பணிப்பை செய்கிறார்களா இல்லையா என்பது முதலாவது சோதனையாக இருக்கிறது. இரண்டாவது சோதனை, அவர்கள் அர்ப்பணம் செய்த பிறகு, மாம்சத்தை ஜெயங் கொண்டு அதைக் கீழ்ப்படுத்துகிறார்களா என்பது. மூன்றாவது சோதனை, மாம்சத்தை எப்பொழுதும் முடிவுபரியந்தம் கீழ்ப்படுத்த பாடுபடுகிறார்களா என்பது.

நமது ஓட்டத்தை கர்த்தர் தொடர்ந்து கவனிக்கிறார். நமது மாம்சத்தை சிலுவையில் அறைய எந்த அளவுக்கு நாம் வைராக்கியம் உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதை பார்க்க அவரது கண்கள் எப்பொழுதும் திறந்தே இருக்கிறது. இந்த காரியத்தில் மிகவும் ஆவலாய் இருப்பவர்களைத் தான் அவர் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார். எஜமானருடைய குணத்தை பெற்றிருக்கிற பக்தியுள்ள விதைகளைத் தான் தேவன் தேடுகிறார். எஜமானனுடைய குணம் பாவமான எதற்கும் எப்பொழுதும் விரோதமாக இருக்கக் கூடியது. “நீர் நீதியை விரும்பி, அக்கிரமத்தை வெறுத்திருக்கிறீர்; ஆதலால், தேவனே, உம்முடைய தேவன் உமது தோழரைப் பார்க்கிலும் உம்மை ஆனந்த தைலத்தினால் அபிஷேகம் பண்ணினார்” என்று நமது கர்த்தராகிய இயேசுவின் பிதாவானவரால் சொல்லப்பட்டது. இன்னும் பிதாவின் சித்தத்தை செய்யவும், உலகத்தை இரட்சிக்கவும் ஆண்டவர் தமது ஜீவனை சந்தோஷமாக ப–யாக கொடுத்தார்.

எல்லாவற்றையும் விட நீதியை சிநேகித்து அக்கிரமத்தை வெறுத்து, ஜீவப–யாக இருக்கவும், தேவனுடைய ஊழியத்திற்கு பயன்படுத்தப்படவும் சந்தோஷப்படுகிறவர்களை பிதாவானவர் இந்த சுவிசேஷ யுகத்தில் தம்முடைய குமாரனுக்கு மணவாட்டியாக தேடிக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் எந்த அளவுக்கு நமது கர்த்தரை இயக்கின ஆவியை – அதாவது நியாயமான அன்பையும், நம்மில் இருக்கிற எல்லா பாவங்களையும் எதிர்த்து போராட தயாராயிருக்கிற அன்பின் ப–யின் ஆவியை – வெளிப்படுத்துகிறோமோ அந்த அளவுக்கு தேவனுடைய பிரியமான குமாரனுடைய சாயலாயிருப்போம். இந்த காரியத்தில் சரியான வைராக்கியத்தையும் சக்தியையும் பெறத் தவறினால். வாக்குத் தத்தம் பண்ணப்பட்ட வெகுமதியாகிய பரம அழைப்பின் பந்தயப் பொருளை பெறத் தவறிவிடுவோம். நாம் ஆகாதவர்களாக தள்ளப்படுவோம்.

மரணம் வரை பாவம் செய்தவர்கள் ஆகாதவர்களாகிவிடுவார்கள். திரள் கூட்ட வகுப்பார் கூட, பந்தயப் பொருளுக்கு, ஆகாதவர்களானால் கூட, இருதயத்திலும் சிந்தையிலும் தங்களது விசுவாசத்தை நிரூபிக்க வேண்டும். மாம்ச பலவீனத்திற்கெதிராக போராடுவதில் நாம் வெளிப்படுத்துகிற அன்பு மற்றும் வைராக்கியத்தின் அளவுதான் நமது ஆண்டவருடன் மகா மேன்மையான சுபாவமாகிய தெய்வீக சுபாவத்தை சுதந்தரித்துக் கொள்ளுவோமா இல்லையா என்பதை நிர்ணயிக்கிறது. நமது மாம்சம் உன்னத நிலைக்காக போராடுதல் மற்றும் மரித்ததாக எண்ணப்படுதல் என்ற நிலையி–ருந்து மாறுகிற சுபாவத்தை உடையதாயிருக்கிறது என்பதைக் நாம் காண்கிறோம். எனவே சொல்–யிருக்கிறபடி “ஜீவ கிரீடத்தை” நாம் அடைவதற்கும், புது சிருஷ்டி உயருவதை பராமரிக்கவும், புது சிருஷ்டியானது தொடர்ந்து மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். ஜெயங் கொள்ளுத–ன் உயர்ந்த நிலையாகிய “முற்றும் கொள்ளுகிறவர்களாவதற்கு” நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். நாம் மிகவும் பொறுப்பான நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

தற்காலத்தில் மாம்சத்திற்குரிய மற்றும் ஆவிக்குரிய இரண்டு வகுப்பார் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள். மாம்சத்திற்குரியவர்கள் தங்களது மாம்சீக சுபாவத்தின்படி வாழ்கிறார்கள்; ஆவிக்குரியவர்களோ மாம்சத்திற்கு மாறாக, விசுவாசத்தின்படி வாழ்கிறார்கள். இயேசுவின் அடிச்சுவட்டில் நடக்கிறவர்களாக மாறுகிறவர்கள் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் மற்ற மனுக்குலத்தாரைக் காட்டிலும் மேலான நிலைமைக்கு உயர்த்தப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களது கடந்த

கால வாழ்க்கையின் பழையவைகள் எல்லாம் ஒழிந்துபோயின, அவைகள் கைவிடப்பட்டு எல்லாம் புதிதாயின.

இவர்களது வாழ்க்கை மாம்சீக பிரகாரமாக இருந்தால் –அதாவது மாம்ச சுபாவத்துக்கும் உலக ஆசாபாசங்களுக்கும் இசைவாக இருந்தால் – அவர்கள் மறுபடியும் உலக நிலைமைக்கு இறங்கி விட்டார்கள் என்று பொருள்படும், அவர்கள் மரிப்பார்கள் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். நாம் உண்மையுடன் சகித்தால் மட்டுமே உயரமுடியும். நாம் கிறிஸ்துவுடன் பாடுபட்டால், அவருடன் ஆளுகையும் செய்வோம். ஒரு குறிப்பிட்ட வகையில் சிகை அலங்காரம் செய்தல், உடை அணிதல் போன்ற அறிவீனமான சில காரியங்கள் கிறிஸ்துவுடன் பாடுபடுதல் ஆகாது. தீமையை தீவிரமாக எதிர்ப்பதும். உலக ஆவியி–ருந்து விலகி ஜீவித்தலும், சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி சத்தியத்தை பரப்புவதில் பலத்துடனும் உண்மையுடனும் இருத்தலுமே கிறிஸ்துவுடன் பாடுபடுதல் ஆகும். எல்லாவற்றிலும் நாம் தேவனுடைய பக்கமே இருக்க வேண்டும். இது நம்மை உலகத்திற்கும், நமது சொந்த மாம்சத்தின் சுபாவத்திற்கும் விருப்பத்திற்கும் எதிராக கொண்டு வருகிறது. ஏனெனில் நாம் இயற்கையான சுபாவத்தின்படி உலகம் சிநேகிக்கிறதையே சிநேகிக்கிறவர்களாக இருக்கிறோம்.

நமது பொறுப்பும் நமது ஆபத்தும்

மாம்சத்தின்படி வாழ்வதற்காக நாம் உலகத்தை குறைகாணக் கூடாது; ஏனெனில் இது விழுந்து போன சுபாவத்தின் இயற்கையான சுபாவமாக இருக்கிறது நம்மிடத்தில் அது வேறானதாக இருக்கிறது. காரணம் என்னவெனில் ஆவிக்குரியதை பெறுவதற்காக பூமிக்குரியதை நாம் ப– கொடுத்திருக்கிறோம். நாம் ஆவிக்கென்று விதைக்கிறதற்கு பதிலாக மாம்சத்திற்கென்று விதைத்தால், மாம்சத்தின்படி வாழ்ந்தால் அது நமக்கு கேடானதாக இருக்கும். நாம் முழுமையாக ஆவியின்படி வாழ முடியாது, ஆனால் ஆவியின்படி வாழ தொடர்ந்து முயற்சி செய்ய முடியும். நாம் ஆவியின்படி வாழ முடிந்தாலும் அதை பூரண அளவின்படி அளவிட முடியாது. நம்மால் முடிந்ததை செய்ய முடியும், தேவன் நமக்கு பகுத்துணரக் கூடிய ஞானத்தை கொடுக்கிறபடியால், தேவ ஆவி நமக்கு உணர்த்துகிறதற்கும் மற்றும் அனுமதிக்கிறதற்கும் இசைவாக நாம் திட்டமிட்டு ஏற்பாடு செய்யலாம். விசுவாசமுள்ள சபைக்கு தேவன் வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ள மகிமையையும் நித்திய ஜீவனையும் அடைய இது தான் ஒரே மார்க்கமாக இருக்கிறது.

ஆவிக்குரிய ஜீவனை அடைகிறவர்களில் உண்மையிலேயே இரண்டு வகுப்பார் உண்டு என்று நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். ஆனால் அதில் ஒரு வகுப்பாருக்கு மட்டுமே ராஜ்யத்துக்கு உட்படும் பிரவேசம் அபரிமிதமாக அளிக்கப்படும். ஆவிக்கென்று அபரிமிதமாக விதைப்பவர்கள் அதிகமான பரிசை அறுப்பார்கள். குறைவாக விதைப்பவர்கள் சிறிய பரிசை அறுப்பார்கள். ஜெபம் மற்றும் தேவனுடைய சித்தத்தை ஆராய்ந்து அறிய அவரது வார்த்தைகளை ஆராய்வதன் மூலமும் தேவனுடன் முழு இசைவுடனும் தேவனுக்கு விரோதமான அனைத்திற்கும் விரோதமாகவும் வாழ்வதற்கு முழு முயற்சி செய்பவர்கள் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட பரிசை வெல்வார்கள். பி–ப்பியர் 3:14

ஆனால் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டு, மாம்சத்தின்படி ஜீவிப்பவர்கள் எந்த பரிசையும் எதிர்பார்க்க முடியாது, இளைப்பாறுதலையும் கூட அடைய முடியாது, இரண்டாம் மரணத்தை தவிர வேறு எதுவும் அவர்களுக்கு கிடைக்காது. அவர்கள் ஜீவனுக்கான சந்தர்ப்பத்தை பெற்று அதை சரியானபடி பயன்படுத்தாதவர்கள். கிறிஸ்து ஒரு முழுமையான சந்தர்ப்பத்தை ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்க வந்தார். தேவன் ஆதாமுக்கு நித்திய ஜீவனுக்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தார். அப்பொழுது ஆதாம் பாவம் மற்றும் அதன் விளைவுகளைப் பற்றிய அனுபவம் இல்லாதிருந்தார். ஆகையால் உலகத்திற்கு கொடுக்கப்படக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தைப் போன்று ஆதாம் உயிர்த்தெழுந்து வரும்போது கொடுக்கப்பட வேண்டும். எல்லாரையும் மீட்பதற்காக இயேசு மரித்தார். இயற்கையான சுபாவம் மற்றும் பாவத்தின் விளைவுகளைப் பற்றிய அனுபவத்தைப் பெற்ற பிறகு, மனுக்குலம் அனைத்திற்கும் ஏற்ற காலத்தில் ஒரு முழுமையான, சரியான சந்தர்ப்பத்தை கொடுப்பதற்காகவும் அவர் மரித்தார்.

சபையானது இப்போது தனது பரீட்சையை பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. தற்போது தனது சந்தர்ப்பத்தை பெறுகிற வகுப்பாரின் தொகை மிகவும் சொற்பமே. மிகவும் குறைவானவர்களில் விசேஷித்த சந்தர்ப்பத்தையும் தெளிவான அறிவையும் பெற்றிருக்கிறவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் ஒரு முழுமையான பொறுப்பிற்கு வர முடியாது. பரிசுத்த ஆவியினால் ஒரு முறை ஜெநிப்பிக்கப்பட்ட இவர்கள் ஆவிக்குரிய ஜீவனைப் பெற வேண்டும், இல்லையென்றால் ஒட்டு மொத்தமாக தோல்வியடைந்து இரண்டாம் மரணத்திற்கு செல்ல வேண்டும்.

அடுத்த யுகத்தில் உலகம் கல்லறையி–ருந்து, மரணநிலையி–ருந்து அபூரண, களங்கப்பட்ட நிலையில் கொண்டு வரப்படும். மகா பெரிய மத்தியஸ்தர், அவர்களின் சார்பாக நீதியை திருப்திபடுத்தி உலகக் காரியங்களுக்கு பொறுப்பாளராக இருப்பார். மனுக்குலத்தில் விருப்பமுள்ள அனைவருக்கும் பூரணத்தை அடைய உதவி புரிவதே அவரது வேலை. தங்களது விழுந்துபோன மாம்சத்தின் பாவம் நிறைந்த தீராத ஆசையுடன் ஜீவிக்க தொடர்ந்தாலோ அல்லது முயற்சித்தாலோ அவர்கள் முடிவிலே அழிக்கப்படுவார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை மிகவும் தெளிவாக அறிந்த பின்பும், விழுந்துபோன நிலையி–ருந்து உயருவதற்கான எல்லா

உதவிகளையும் அடையும் வழியை பெற்ற பிறகும் அவர்கள் பாவத்தை தேர்ந்தெடுத்ததால், அவர்கள் பூமியை கெடுத்தவர்களாகவும், வருத்தினவர்களாகவும் இருந்ததால் அழிக்கப்படுவார்கள். வருகிற யுகத்தில் தேவனுடைய பிரமாணத்திற்கும் நீதிக்கும் இசைவாகவும் வாழும்படி முயற்சிக்கிறவர்கள் நித்திய ஜீவனை அடைவார்கள். இப்படியாக அவர்கள் மேசியாவின் வழி நடத்துதல் மற்றும் உதவிகளின் கீழ் முழுமையான பூரணத்தையும் இழந்ததையும் திரும்பப் பெறுவார்கள்.

சபையின் விசேஷித்த போராட்டங்கள்

சபைக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்த பரம அழைப்பின் பந்தய பொருளுக்காக இப்பொழுது விசுவாசத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு மிகவும் அதிகமான மகிமையான எதிர்கால பலன் இருக்கிறது. எனினும் நாம் கிரீடத்தை பெறுவதற்கு சத்துருக்கள் இன்னும் முற்றிலும் முறியடிக்கப்பட வேண்டும், ஜெயங்கொள்ளப்பட வேண்டும். கடைசிப் போர் முடியும் வரை ஜாக்கிரதையாக கவனித்தலை நாம் விட்டு கொஞ்சம் அசதியாய் இருக்கவோ நமது சர்வாயுதத்தில் ஒன்றை எடுத்து அப்பால் வைத்துவிடவோ கூடாது.

புதுசிருஷ்டியின் போராட்டங்களை நாம் கவனிக்கும் போது, அவைகளில் பெரும்பாலானவைகள் பரம்பரையாக வருகிற மாம்சீக பலவீனங்களைச் சார்ந்ததாகும். பாவமானது நமது அழிவிற்குரிய சரீரத்தில் கிரியை செய்து நம்மை அடிமைத்தனத்திற்கு கொண்டுவரப் பார்க்கிறது. நாம் புது சிருஷ்டியான பிறகு, ஒரு காலத்தில் அடிமைப்பட்டிருந்த ஒட்டு மொத்த மாம்சீக பாவங்களில் படிப்படியாக விருப்பம் குறைந்து வரும். இவைகளை ஜெயங்கொள்ளும் போது, ஒரு பெரும் வெற்றி கிடைத்திருக்கும். ஆனாலும் கர்த்தருக்கு உரியவர்களானவர்களின் மாம்சத்தில் எளிதில் கண்டுணர முடியாத பாவங்கள் பதுங்கியிருக்கும். இந்த இயற்பண்புகள், புது சிருஷ்டியின் சிந்தையை வஞ்சிக்கும் வண்ணமாக தங்களை மறைத்துக் கொள்ளும். புதுசிருஷ்டி நீதியின் கொள்கைகளை தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளும்படியாக போதிக்கப்பட வேண்டும்.

ஒரு சகோதரனை பகைக்கிறவன் கொலைபாதகன் என்பது கிறிஸ்துவின் பள்ளியில் ஓர் உயர்தரமான பாடம். கொலைபாதக செயலை நாம் வெறுப்பது மாத்திரமல்ல. கொலைபாதக ஆவியையும் நாம் வெறுக்க வேண்டும். இந்த ஆவியை முற்றிலுமாக நம்மை விட்டு போக்க வேண்டும். நம் இருதயத்திலே பிறரிடத்தில், சத்துருக்களிடத்தில் கூட அன்பையும் தயவையும் காண்பிக்கிற சிந்தை மட்டுமே, நம் இருதயத்தில் இருக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவின் பள்ளியில் நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்டு மிகவும் முன்னேறிய மாணவர்கள் மட்டுமே அப்போஸ்தலரின் வசனத்தில் கூறிய கோபம் (மாம்சீக கோபம்), குரோதம், பகை, சண்டை, பொறாமை, சாத்தானின் வார்த்தைகளாகிய தீயவைகளை பேசுதல் போன்றவைகளை தெளிவாகவும் நன்றாகவும் காண்கிறார்கள். முடிவு வரை அவர்கள் போராட வேண்டும்.

“அன்பானது பிறனுக்கு பொல்லாங்கு செய்யாது” என்பதையும் பொல்லாங்கை விரும்பாது என்பதையும் தேவனுடைய பிள்ளைகள் அனைவரும் காண வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பொல்லாங்கான எண்ணம் மனதில், இருதயத்தில் தோன்றுவதை நாம் காண்கிறோம். இப்படிப்பட்ட பாவ வெளிப்பாடுகள் வெளியரங்கமாகவோ உள்ளூறவோ வருவதை உணருகிற உண்மையான ஒரு சிலுவை வீரன், உடனே அதற்கு எதிராக தீவிரமான போராட்டத்தை தொடங்க வேண்டும். மேலும் ஏற்ற சமயத்தில் சகாயம் செய்யும் கிருபையை அடையவும் இரக்கத்தைப் பெறவும் கிருபாசனத்தண்டையில் சேர வேண்டும். இப்படியாக மட்டுமே தேவனுடைய பிள்ளை தம்மை பரிசுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளவும், தேவனுடைய தயவையும், ஆசீர்வாதங்களையும் தக்க வைத்துக் கொள்ளவும் கூடும்.

மிகவும் பிரியமானவர்களே, இந்த பாடங்களை ஆர்வத்துடன் நாம் ஒவ்வொருவரும் அப்பியாசப்படுத்த வேண்டும். நமது அன்புக்குரிய அப்போஸ்தலர் பவு–ன் உதாரணத்தை நாம் பின்பற்றுவோமாக. நாம் ஆகாதவர்களாய் போகாதபடிக்கு நமது சரீரத்தை ஒடுக்கி கீழ்ப்படுத்துவோமாக. “பழைய மனுஷனையும் அவன் செய்கைகளையும், களைந்து போட்டு, புதிய மனுஷனை தரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்பதை நம் மனதில் எப்பொழுதும் வைத்துக் கொள்வோமாக.

நாம் இப்போது நித்திய ஜீவனா அல்லது நித்திய மரணமா என்ற சோதனையில் இருக்கிறோம். நாம் இப்போது சோதிக்கப்பட்டுக் கொண்டும் தேவனுடன் செய்த அர்ப்பணத்தின் ஆழத்தையும் நேர்மையையும் நிரூபிக்கும்படியான சந்தர்ப்பத்தை பெற்றுக் கொண்டும் இருக்கிறோம். நிச்சயமாக இது தூண்டுகோலாகவும். உண்மைத் தன்மைக்கு சக்தியூட்டுவதாகவும் இருக்கும். நாம் அர்ப்பணம் செய்த நேரத்தை ஒவ்வொரு சிந்தனைக்கும் வார்த்தைக்கும் செயலுக்கும் செலவழிக்கிறதைப் போல நமது சரீரத்திற்கு உணவு, தண்ணீர், நமது ஆடை போன்றவைகளுக்கும் செலவு செய்ய வேண்டும் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைப்போமாக.

மாம்சத்திற்கு எதிரான புதிய சிந்தையின் இந்த போராட்டங்கள், “நல்ல போராட்டம்” ஆகும். நல்ல போராட்டம் என்பது விழுந்துபோன சுபாவத்தின் பலவீனங்களுக்கு எதிராகவும் ஒரு மானிடனாக உள்ளேயும் வெளியேயும் கவனத்தை ஈர்க்கிற சபலத்திற்கு எதிராகவும் போராடுகிற போராட்டம் ஆகும். அவைகள் ஒரு “விசுவாச போராட்டமாக” இருக்கிறது. ஏனெனில் புதுசிருஷ்டியின் முழு ஓட்டமும் விசுவாசத்திற்கு உரிய ஒன்றாக இருக்கிறது. ஏனெனில் “நாம் தரிசித்து நடவாமல், விசுவாசித்து நடக்கிறோம்.” இந்த போராட்டத்தில் உதவி இல்லாமல் வெற்றிபெற முடியாது. ஆகையால் நாம் தேவனிடம் மிகவும் நெருக்கமாக இருக்க வேண்டும். தேவனுடைய சர்வாயுத வர்க்கத்தையும் நாம்

சரியாக பொருத்திக் கொண்டு "விழித்திருந்து ஜெபிக்க" வேண்டும். இந்த வேலை நம்மிடத்தில் முடிவடைவதற்கு காலம் குறைவாக இருக்கிறது. நாம் தளராத ஊக்கமுடையவர்களாக இருப்போமாக!